

geringens Side, tager saa forholdsvis haardt paa denne Gruppe af mindre-Skatteydere, at vi ville foretrække at prøve paa at faa en Forbedring af Skalaen ved at stemme for Socialdemokratiets Ændringsforslag med det større Fradrag, thi dette større Fradrag vilde for hele den lavere Gruppe af Indkomster betyde en meget betydelig Forbedring af selve Skalaen.

I Tilknnytning hertil staar Spørgsmaalet om Fradrag for Børn. Her have den højtærede Finansminister og Flertallet gjort en Indrømmelse, for hvilken vi takke. Men det forekommer os, at Indrømmelsen er for karrig. Det, man har gjort, er at tillade en Forhøjelse af Fradrag for Børn med 15 Kr. over hele Linien. Det bliver ikke meget for den enkelte og ikke meget for Staten. Jeg tror, det er fuldt forsvarligt at gaa den Vej, som man fra Socialdemokraternes og vor Side har forslaaet, nemlig at forhøje Børnefradraget med ca. 50 pCt. Jeg kan ikke tro andet, end at ogsaa mange Medlemmer af dette Ting, der i øvrigt ikke ere enige med os i vore Betragtninger, ville erkende, at det Sted, hvor Skatten rammer haardest og ubilligst, er i de Familier, hvor der er et betydeligt Børneantal. Derfor bør man paa enhver mulig Maade søge at lette Byrderne for dem; det er jo dem, der nødvendigvis maa bære den største Del af Byrden ved den indirekte Beskatning, og ogsaa af den Grund er der særlig Anledning til at stille dem betydeligt bedre i den direkte Beskatning. Jeg vil derfor meget haabe, at man nu fra Flertallets Side vil beslutte sig til at tage Ændringsforslaget om dette Punkt tilbage og stemme for det Ændringsforslag, som her er stillet fra vor Side, enten nu ved anden Behandling eller gaa med til et saadant Ændringsforslag ved tredje Behandling. Det har ikke stor finansiel Betydning, jeg ved ikke, hvor meget det kan beløbe sig til, et Par Hundrede Tusinde eller lignende, nævneværdigt mere tror jeg ikke, det kan blive, da de Procenter, der er Tale om for deres Vedkommende, hvor Børnefradraget vil faa Betydning, gennemgaaende ere meget lave. Jeg kan ikke tro andet, end at den finansielle Betydning vil være saa ringe, at den højtærede Finansminister ved blot at sætte 1,10 paa sin Formueskala i Stedet for 1,9 vilde opnaa noget tilsvarende. Det vilde være meget, meget retfærdigere.

Om det nye Forslag om Beskatning af Møbler og Indbo, som er stillet, skal jeg nøjes med at sige, at vi have tiltraadt det ud fra den Betragtning, at det kan

være unaturligt, at meget anseelige Formuer anbringes paa denne Maade, men med en klar Bevidsthed om, at man maatte sætte et betydeligt skattefrit Beløb, thi hvis man ikke gjorde dette, vilde det blot bidrage til at føre en hel Mængde ind under Formueskatten, som i Forvejen ikke er der, og endelig til at forøge Formueskatten for en hel Del af de mindste Skatteydere; og det have vi ikke ønsket at være med til. — Ligeledes kan jeg sige, at Forslaget om bymæssige Bebyggelsers lidt bedre Stilling end den hidtidige har vor fulde Tilslutning. Den Fremgangsmaade, som foreslaas gennemført, tror jeg, jeg har haft Lejlighed til netop i Udvalget at paapege, og jeg kan kun være tilfreds med, at man har valgt denne Fremgangsmaade.

Dernæst vender jeg mig til et Ændringsforslag, som er stillet af det socialdemokratiske Mindretal og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Det er et Ændringsforslag, der i Virkeligheden gælder Ligningen for Landbrugets Vedkommende. Det gaar ud paa, at ved Opgivelse af Indkomst skal man opgive særskilt Værdien af Beboelse og Værdien af Naturalnydelser. Forslaget ser ikke særlig omfattende ud, men er i Virkeligheden en Form, hvorunder man rejser et stort Spørgsmaal, nemlig det Spørgsmaal, om den Ligning, der foregaar paa Landet, er retfærdig — ja, jeg vil ikke sige fuldstændig retfærdig, men omtrent lige saa retfærdig som den Ligning, der foregaar i Byerne. Derom vil jeg gøre nogle Bemærkninger. Det har ogsaa under Diskussionen i Gaar været et Hovedspørgsmaal, og det er et Spørgsmaal, som i Øjeblikket er af stor Betydning, fordi der ikke er Tvivl om, at der i Købstadkredse er en stigende Følelse af i denne Henseende at være meget forurettet. Jeg tror derfor, der er Grund til i god Tid at undersøge Spørgsmaalet grundigt, saaledes at man kan faa Klarhed over, om der overhovedet er Grund til denne Klage over Forurettelse, og hvor megen Grund der er til den. Det er nu mit Hovedindtryk, at man fra begge Sider overdriver paa dette Punkt: man overdriver fra Byernes Side, naar man taler om saa megen Forurettelse, og man overdriver fra Landets Side, naar man stiller sig op paa modsat Side og siger: Der er slet ingen Forskel. Sagen er nemlig den, at jeg tror, man i Byerne har meget vanskeligt ved rigtigt at forstaa, hvad Indtægterne paa Landet betyde. Naar man inde fra